

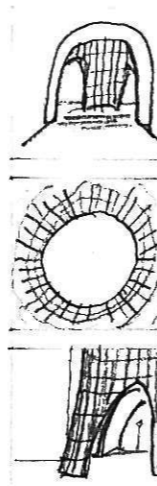
Korunkban a szakmai művészet, mint építészet képviselőinek, csak egy csekély része ereszkedik a minőségre. Ez által az épített környezetünk kellemes élkhetősége csak társadalmunk kis részének privilégiuma.

Ennek oka, hogy az emberek többsége általában csak fizikailag, rutinból, de mentálisan nem veszi ki a részt az alkotás folyamatából.

Mittünkra visszatérve, az építés nem öncélú egyéni művészet, hanem közösségi ritus volt. Ebből a hagyományból fakad a még napjainkban is létező építészeti szokás a kálán, mely előnye a melloni hozzájárulás kérege, de az önkénteskedés feltétele, a tervezés folyamatában való részvétel lehetősége.

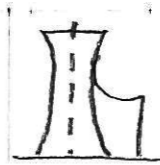
Az általunk felgyantott keret, egy keretet képez, mely által minden látogató részese válhat a tervezés és az alkotás folyamatában. A,

formálásban való részvételük a felzárított csipesszimbolizatikájával teljesedik ki. Ezt az építészeti értékelést próbáljuk szemléltetni a kapu, mint átkeles motívummal, melynek stádiumai: a felkészülés, az átkeles és a továbblépés.

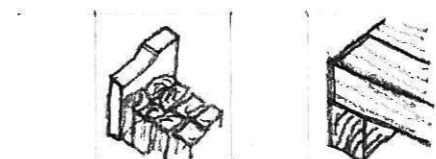

Ennek a motívumnak a továbbgondolásból származó, az egyik világból való távozás és a másik világba való nem megelégedés költői pillanat, mely lehetőséget nyújt az invokáción, és az átkelesre. Ezzel párhuzamosan állítva, a fa metaforáját (axis-mundi) felhasználva alakult ki merberetünk formavilága.

Az átkeles után, utunk az utolsó stádiumához érkezik, mely az elmekeles és az átkeles, erre teremt lehetőséget az általunk elhelyezett pad, mely a hagyománytalan visszakapcsol a fa motívumához.

A kiállítás további részén elhelyezett padok kialakítása is hasonló szimbolizikát hordoz.

A bevonásat képező becsúszó fagyócsatlak, a modern világi gondolkodás elgondolását, a hagyományok háttérbe szorítását híján ki,